

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4323201116
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4323201116.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členov senátu JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: Porsche Finance Slovakia s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 3754/23, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 31 341 438, zastúpeného advokátskou kanceláriou Lansky, Ganzger, Jacko & Partner, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 851 710, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, C., C. D., o zaplatenie 4.165,82 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalobcu zo dňa 23. 07. 2025 proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 7Csp/20/2023-335 zo dňa 02. 07. 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Levice (ďalej súd prvej inštancie alebo súd) vyššie označeným rozsudkom (druhým v poradí) zamietol žalobu (I. výrok) a žalovanej voči žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania (II. výrok).

2. Takto rozhodol na základe vykonaného dokazovania, z ktorého zistil nasledovný skutkový a právny stav:

2.1 Medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola uzavretá zmluva o AutoKredite (spotrebiteľský úver) č. 970906 dňa 18. 10. 2017, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver na kúpu motorového vozidla MERCEDES-BENZ E 250 CDI BlueTEC Classic A/T 150 kW, číslo karosérie (VIN): E. (predmet financovania). V časti zmluvy „základné podmienky úveru“ bola, okrem iného, uvedená doba nároku na čerpanie úveru do: 18. 10. 2017, doba splácania v mesiacoch: 72, kúpna cena predmetu financovania: 22.200,- eur, výška úveru: 15.500,- eur, vopred hradená časť kúpnej ceny (30,18 %): 6.700,- eur, úroková sadzba: 12,10 eur p.a., ročná percentuálna miera nákladov (RPMN): 12,79 % p.a, priemerná RPMN: 6,30 % p.a., výška odplaty (§ 53 Občianskeho zákonníka): 12,10 %, maximálna výška odplaty: 18,16 %, celková čiastka, ktorú spotrebiteľ zaplatí: 21.875,76 eur. Prílohou a neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o AutoKredite (spotrebiteľský úver) č. 970906 zo dňa 18. 10. 2017 (ďalej aj zmluva o AutoKredite alebo predmetná zmluva) sú Všeobecné zmluvné podmienky zmluvy o AutoKredite (spotrebiteľský úver) č. 970906 zo dňa 18. 10. 2017 (ďalej aj VZP) a prílohou a záväznou časťou predmetnej zmluvy je i splátkový kalendár k zmluve o AutoKredite (ďalej aj splátkový kalendár), ktorý stanovoval výšku jednotlivých splátok úveru. Žalobca poskytol žalovanej pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere informácie vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. (§ 4) prostredníctvom formulára ako vyplýva z listiny označenej ako Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, podpísané žalovanou.

2.2 Z čl. V bod 2. a bod 8. VZP vyplýva, že (bod 2.) pokiaľ výška istiny spotrebiteľského úveru prevyšuje 5.000,- eur, je klient povinný havarijne poistiť predmet financovania proti všetkým rizikám, t. j. havária, totálna havária, krádež, živelná pohroma, vandalizmus a pod. (ďalej havarijné poistenie) a riadne platiť poistné tak, aby bol predmet financovania, od okamihu jeho prevzatia po celú dobu splatnosti úveru, havarijne poistený proti všetkým rizikám (bod 2.). Ak nie je havarijné poistenie sprostredkované dcérskou spoločnosťou veriteľa, spotrebiteľ sa zaväzuje uskutočniť vinkuláciu poistného plnenia v prospech veriteľa a predložiť veriteľovi do 15 dní odo dňa prevzatia predmetu financovania originál potvrdenia poisťovne (bod 8). Z čl. VII VZP - Predčasná splatnosť spotrebiteľského úveru, bod 2. (prípady defaultu) vyplýva, že za prípady defaultu sa považuje omeškanie klienta s úhradou splátky alebo jej časti po dobu viac ako 3 mesiace, resp. akéhokoľvek iného peňažného záväzku klienta splatného podľa zmluvy inak ako v riadnych splátkach. V prípade, ak nastane default, je veriteľ oprávnený urobiť opatrenia, ktoré sú uvedené v čl. VII bod 3. VZP, a to po predchádzajúcom upozornení minimálne 15 dní vopred stanoviť písomným oznámením klientovi po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti splátky alebo jej časti s okamžitou účinnosťou, resp. ku dňu uvedenému v písomnom oznámení celú istinu úveru alebo jeho časť splatnou a požadovať zaplatenie nesplatennej časti istiny úveru spolu s dlhom a príslušenstvom v lehote stanovenej veriteľom v písomnom oznámení. Ďalej je veriteľ oprávnený účtovať klientovi úroky z omeškania od prvého dňa vzniku omeškania a domáhať sa uspokojenia s dlžníkom poskytnutých zábezpek. V prípade, že veriteľ stanoví úver predčasne splatným, tak je oprávnený požadovať od klienta úhradu splátok a ostatných peňažných pohľadávok splatných pred stanovením úveru splatným a neuhradených klientom, nesplatennej časti istiny spotrebiteľského úveru, poplatkov za predčasné ukončenie zmluvy, všetkých nákladov veriteľa súvisiacich so stanovením úveru splatným a to najmä náklady na prehlásenie predmetu financovania, sprostredkovanie predaja predmetu financovania, odťah, parkovné, atď. a sumy prípadného poistného na poistenie predmetu financovania (čl. VII bod 4. VZP označený ako „Pohľadávka veriteľa v prípade predčasnej splatnosti úveru“). V prípade uplatnenia záložného práva k predmetu financovania je veriteľ oprávnený požadovať od klienta poplatkov ako paušálnu náhradu výdavkov spojených s predajom predmetu financovania vo výške uvedenej v sadzobníku poplatkov veriteľa (čl. VII bod 5. VZP). V čl. X VZP - Záverečné ustanovenia, bod 5. je uvedené, že záväzok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zanikne splatením úveru s príslušenstvom a prípadnými ďalšími finančnými záväzkami z tejto zmluvy a z bodu 6. vyplýva, že zmluvné strany vyhlásili, že obsah zmluvy a VZP s jej príslúchajúcimi zmluvami a prílohami sú im jasné, určité a zrozumiteľné a zaviazali sa ich plniť.

2.3 Zo splátkového kalendára (č. I. 23 - 24) súd zistil, že žalovaná mala platiť splátky v sume 303,83 eur od 18. 11. 2017 so splatnosťou vždy k 18. dňu príslušného mesiaca až do 18. 10. 2023, teda spolu 72 splátok, pričom posledná splátka mala byť v sume 300,80 eur. V splátkovom kalendári bol uvedený podrobný rozpis splátok - termíny splatnosti splátok a rozpis započítania jednotlivých splátok na odloženú časť kúpnej ceny, úrokov a s uvedením zostatku istiny po započítaní každej splátky pri splácaní úveru v zmysle zmluvy. Pri úvere poskytnutom v sume 15.500,- eur mala žalovaná zaplatiť žalobcovi ako veriteľovi sumu 21.875,76 eur. Súčasťou splátok podľa predloženého splátkového kalendára nebolo povinné zmluvné poistenie, ani havarijné poistenie.

2.4 Z detailu úhrady na č. I. 140 súd zistil, že žalobca dňa 20. 10. 2017 poukázal v prospech účtu predávajúceho predmetu financovania zvyšnú časť kúpnej ceny predmetu financovania v sume 15.000,- eur.

2.5 Zo stanoviska Národnej banky Slovenska (NBS) zo dňa 02. 11. 2023 súd zistil, že NBS vykonala dva varianty výpočtu RPMN, pričom súd prvej inštancie vysvetlil postup pri ich výpočte.

2.6 Ďalej uviedol, že z listiny označenej ako „úhrady zmluvy o AutoKredite č. 970906“ vyplýva, že žalovaná uhrádzala splátky v sume 303,83 eur v dohodnutých termínoch v roku 2017 (18. 11. 2017 a 18. 12. 2017), v roku 2018 (vždy k 18. dňu príslušného mesiaca), v roku 2019 (vždy k 18. dňu príslušného mesiaca), v roku 2020 (18. 01., 18. 02., 07. 04., 27. 05., 08. 07., 14. 08., 10. 09., 22. 10., 16. 11., 14. 12.) a v roku 2021 (15. 01., 16. 02., 15. 03., 16. 04., 14. 05. - zaplatila 763,66 eur, 15. 06., 15. 07., 17. 08. a 23. 09.) Žalovaná tak uhradila v prospech žalobcu na splátkach úveru spolu sumu vo výške 14.132,18 eur (44 x 303,83 + 763,66 = 14.132,18).

2.7 Z oznámenia o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 25. 11. 2021 (ktoré žalobca predložil spolu so žalobou - č. I. 19 - druhá strana a č. I. 20 súdneho spisu) vyplýva, že žalobca oznámil žalovanej predčasnú splatnosť úveru z dôvodu jej omeškania s úhradou splátky alebo jej časti po dobu viac ako 3 mesiace v zmysle čl. VII, ods. 2., bod 1. VZP a ust. § 53 Občianskeho zákonníka. Dlh na zmluve ku dňu vyhotovenia oznámenia bol 942,03 eur, pričom podrobný rozpis dlžných súm je súčasťou oznámenia. S odvolaním sa na čl. VII, ods. 3. VZP žalobca stanovil nesplatenú časť istiny vo výške 6.209,19 eur splatnou a vyzval žalovanú na úhradu sumy 8.222,42 eur, ktorá pozostáva z nesplatennej časti istiny, mesačného poistného vo výške 0,00 eur, splátok a ostatných peňažných pohľadávok veriteľa splatných pred stanovením úveru splatným v sume 1.111,59 eur a príslušenstva v sume 901,64 eur. V predmetnom oznámení bolo zároveň uvedené, že „pri úhrade dlhu do dátumu zanikajú všeobecné účinky predčasného ukončenia financovania ex tunc a zmluva zostáva platná a účinná. V prípade, ak dlh do uvedeného termínu nebude uhradený, veriteľ sa bude v zmysle čl. VII, ods. 3. VZP domáhať uspokojenia z dlžníkom poskytnutých zábezpek a uplatňovať jemu prislúchajúce práva z prostriedkov podporujúcich zabezpečenie záväzku klienta voči veriteľovi k predmetu financovania.“ Žalobca ako veriteľ žalovanej ako dlžníčke zároveň oznámil, že v zmysle čl. VI, ods. 11. VZP je oprávnený požadovať úroky z omeškania vo výške podľa ust. § 517 zákona č. 40/1964 Zb., pričom dlh činí sumu 1.111,59 eur (dlh splatný 25. 11. 2021 v sume 169,56 eur, dlh splatný 27. 06. 2021 v sume 30,54 eur, splátka - istina 18. 08. 2021 v sume 231,73 eur, splátka - istina 18. 10. 2021 v sume 236,43 eur, splátka - istina 18. 11. 2021 v sume 238,82 eur, splátka - úroky 18. 08. 2021 v sume 72,10 eur, splátka - úroky 18. 10. 2021 v sume 67,40 eur, splátka - úroky 18. 11. 2021 v sume 65,01 eur). Okrem toho, že v predmetnom oznámení nebol uvedený dátum uhradenia dlhu, pri dodržaní ktorého by zanikli všeobecné účinky predčasného ukončenia financovania ex tunc a zmluva by zostala platná a účinná, nebolo toto oznámenie doručené ani žalovanej, resp. pri podaní žaloby o tom žalobca nepredložil žiadny doklad.

2.8 V priebehu súdneho konania žalobca na základe výzvy súdu prvej inštancie predložil oznámenie o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 25. 11. 2021 (č. I. 143 - druhá strana a č. I. 144 v súdnom spise), v ktorom je už uvedené, že v prípade úhrady dlhu do 09. 12. 2021 zanikajú všeobecné účinky predčasného ukončenia financovania ex tunc a zmluva zostáva platná a účinná. Toto oznámenie mala žalovaná prevziať dňa 03. 03. 2022, z čoho je zjavné, že tam uvedený dlh nemohla uhradiť do žalobcom požadovaného dátumu 09. 12. 2021.

2.9 Z oznámenia o výkone záložného práva zo dňa 25. 11. 2021 súd zistil, že žalobca oznámil žalovanej začatie výkonu záložného práva k predmetu financovania a vyzval žalovanú na pristavenie predmetu financovania na adresu žalobcu.

2.10 V listine označenej ako „finančné vyrovnanie predčasne ukončenej zmluvy o AutoKredite“ zo dňa 24. 10. 2022 (č. I. 26) je uvedená kalkulácia finančného vyrovnania: A. Čiastky nárokovanej veriteľom (dlh/preplátok na splátkach ku dňu vystavenia finančného vyrovnania v sume 954,03 eur, nesplatená časť istiny v sume 6.209,19 eur, náklady veriteľa spojené so zaistením vozidla a realizáciou predaja, prehlásením a i. v sume 1.174,66 eur, iné náklady - oprava, servis vozidla na objedn. prenajímateľa bez DPH v sume 77,94 eur) spolu v sume 8.415,82 eur, B. Čiastky v prospech klienta (výnos z predaja predmetu financovania bez DPH) v sume 4.250,- eur, C. Výsledné započítanie nárokov (čiastky nárokovanej veriteľom celkom v sume 8.415,82 eur, čiastky v prospech klienta celkom v sume 4.250,- eur) a dlh klienta v sume 4.165,82 eur, čo predstavovalo žalobou uplatnený nárok.

2.11 V ďalšej časti odôvodnenia (23. až 32. bod) svojho rozsudku súd prvej časti uviedol zistenia z faktúry č. 21AK07593 zo dňa 25. 11. 2021 (č. I. 27), faktúry č. 21203273 zo dňa 25. 11. 2021 (č. I. 25), faktúry č. 0035/2022 zo dňa 28. 04. 2022 (č. I. 84), faktúry č. 2022262 zo dňa 11. 10. 2022 (č. I. 85), faktúry č. 2022341 zo dňa 13. 10. 2022 (č. I. 86), faktúry č. 2205086 zo dňa 31. 05. 2022 (č. I. 87), faktúry č. 2203079 zo dňa 31. 03. 2022 (č. I. 133), faktúry č. 2204072 zo dňa 30. 04. 2022 (č. I. 135), faktúry č. 20220034 zo dňa 21. 03. 2022 (č. I. 141) a faktúry č. 20220009 zo dňa 16. 03. 2022 (č. I. 143).

2.12 Z potvrdenia zamestnávateľa LIDL Slovenská republika, v.o.s. zo dňa 16. 10. 2017 (č. I. 148) súd zistil, že priemerný čistý mesačný príjem žalovanej za posledných 12 mesiacov bol 975,- eur. Z výstupov z overenia bonity žalovanej (na č. I. 151 až 153) súd zistil, že žalobca posudzoval schopnosť splácať úver žalovanou okrem potvrdenia od zamestnávateľa aj zadaním údajov o spotrebiteľovi do nebankového registra klientskych informácií (NRKI) pri zohľadnení životného minima s výsledkom vyhovuje. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a

pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrťrok 2017 so stavom ku dňu 30. 09. 2017 zverejnené MFSR súd zistil, že pre spotrebiteľské úvery nad 5 do 10 rokov vrátane bola hodnota priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 8,73 %, pričom dvojnásobok tejto hodnoty je 17,46 %. Z predžalobnej výzvy na úhradu zo dňa 28. 02. 2023 súd zistil, že právny zástupca žalobcu vyzval žalovanú k úhrade žalovanej sumy s prísl. do 7 dní odo dňa doručenia výzvy žalovanej. Predžalobná výzva bola žalovanej odoslaná dňa 28. 02. 2023 (podací hárok č. I. 29) a vrátená žalobcovi dňa 08. 03. 2023, tak ako vyplýva z výstupu údajov o sledovaní zásielky na č. I. 190.

3. Na takto zistený skutkový stav súd aplikoval ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1, Obchodného zákonníka, ust. § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. písm. a/, b/, d/, g/, h/, i/, l/, § 7 ods. 1, 2, 17, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o AutoKredite (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z. z.), ust. § 132 ods. 1, 2, § 151 ods. 2, § 216 ods. 1, 2, § 232 ods. 3, § 294 CSP.

4. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplattenia sumy 4.165,82 eur s úrokom z omeškania 5 % p. a. od 06. 12. 2021 do zaplattenia na tom skutkovom základe, že strany sporu uzatvorili zmluvu o AutoKredite dňa 18. 10. 2017, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala svoj záväzok splácať v 72 mesačných splátkach. Z dôvodu porušenia povinností žalovanej vyplývajúcich jej zo zmluvy, bol vyhlásený úver za predčasne splatný, pričom táto skutočnosť bola žalovanej oznámená v oznámení o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 25. 11. 2021 a následne žalobca vyhotovil finančné vyrovnanie predčasne ukončenej zmluvy o AutoKredite zo dňa 24. 10. 2022. Žalobca voči žalovanej po predčasnej splatnosti úveru eviduje dlh zodpovedajúci zostatkovej sume na faktúre č. 21AK07593, ktorá ostala neuhradená vo výške 4.165,82 eur. Prvým výrokom rozsudku (prvým v poradí) č. k. 7Csp/20/2023-199 zo dňa 13. 03. 2024 súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.119,79 eur s príslušenstvom, pričom tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 01. 05. 2024 z dôvodu, že proti tomuto výroku rozsudku odvolanie nebolo podané. Po vrátení veci odvolacím súdom zostal predmetom konania nárok žalobcu na zaplattenie sumy 3.046,03 eur s prísl., z pôvodne uplatnenej sumy 4.165,82 eur s príslušenstvom. V súlade s rozhodnutím odvolacieho súdu súd zisťoval, z čoho pozostáva istina 3.046,03 eur, ktorá ostala predmetom sporu.

5. Žalobca na výzvu súdu k špecifikácii tejto sumy uviedol, že pôvodne si uplatnil nárok na úhradu sumy 4.165,82 eur s príslušenstvom. Nakoľko súd prvej inštancie mu priznal nárok vo výške 1.119,79 eur s príslušenstvom, rozdiel týchto súm tvorí 3.043,03 eur, pričom suma priznaná súdom vo výške 1.119,79 eur predstavuje výdavky spojené s výkonom záložného práva, a to na základe faktúry č. 0035/2022 zo dňa 28. 04. 2022 v sume 75,72 eur, faktúry č. 2022262 zo dňa 11. 10. 2022 v sume 721,- eur, faktúry č. 2022341 zo dňa 13. 10. 2022 v sume 94,80 eur, faktúry č. 20220034 zo dňa 21. 03. 2022 v sume 228,- eur. Preto nárok vo výške 3.043,03 eur je tvorený z dlhu na splátkach ku dňu vystavenia finančného vyrovnania vo výške 954,03 eur a z faktúry č. 2205086, faktúry č. 2203079, faktúry č. 2204072 a z nesplatennej časti istiny. Podrobný rozpis dlžných súm je tvorený zo splátky č. 46 vo výške 303,83 eur, zo splátky č. 48 vo výške 303,83 eur, zo splátky č. 49 vo výške 303,83 eur, z dlhu splatného ku 25. 11. 2021 vo výške 169,56 eur a z dlhu splatného k 27. 06. 2021 vo výške 30,54 eur. Žalobca zároveň dodal, že jeho nárok možno odvodiť aj zo splátkového kalendára k zmluve o AutoKredite, z ktorého vyplýva, že celkový súčet splátok s úrokmi žalovanej mal tvoriť sumu vo výške 21.875,86 eur, pričom žalovaná zaplatila na úvere sumu vo výške 14.132,18 eur. Rozdiel medzi 21.875,86 eur a 14.132,18 eur tvorí 7.743,68 eur, pričom po odrátaní výnosu z predaja predmetu financovania vo výške 4.250,- eur, zostatok zo sumy 7.743,68 eur je 3.493,68 eur.

5.1 K týmto tvrdeniam súd prvej inštancie uviedol, že faktúra č. 2205086 je vystavená na sumu 9.568,56 eur, faktúra č. 2203079 je vystavená na sumu 11.150,04 eur, faktúra č. 2204072 je vystavená na sumu 8.921,94 eur a nesplatená časť istiny, ktorá vyplýva podľa skutkových tvrdení žalobcu uvedených v žalobe z faktúry č. 21AK07593 zo dňa 25. 11. 2021, je vo výške 6.209,19 eur. Podľa týchto tvrdení žalobcu je nárok vo výške 3.043,03 eur, ktorý zostal predmetom sporu, tvorený dlhom spolu vo výške 36.803,76 eur (954,03 + 9.568,56 + 11.150,04 + 8.921,94 + 6.209,19). Žalobca následne poukázal na podrobný rozpis dlžných súm, ktorý je tvorený zo splátky č. 46 vo výške 303,83 eur, zo splátky č. 48 vo výške 303,83 eur, zo splátky č. 49 vo výške 303,83 eur, z dlhu splatného ku 25. 11. 2021 vo výške 169,56 eur a z dlhu splatného k 27. 06. 2021 vo výške 30,54 eur. Aj toto tvrdenie žalobcu je

zmätočné a nezrozumiteľné, keď súdu nie je zrejmé, ktorý rozpis dlžných súm má byť tvorený uvedenými čiastkovými dlhmi, keď ich súčet je spolu 1.111,59 eur, ktorý nekorešponduje so žiadnym skutkovým tvrdením žalobcu. Súd sa nemôže stotožniť ani s názorom žalobcu, že jeho nárok možno odvodiť aj zo splátkového kalendára k zmluve, podľa ktorého mala žalovaná na úver zaplatiť sumu 21.875,86 eur, zaplatila len sumu 14.132,18 eur, pričom rozdiel týchto súm po započítaní výnosu z predaja predmetu financovania v sume 4.250,- eur je 3.493,68 eur, nakoľko uvedené skutkové tvrdenia sú v rozpore s predchádzajúcimi skutkovými tvrdeniami, pričom suma 3.493,68 eur nekorešponduje so sumou 3.043,03 eur, ktorá ostala predmetom sporu.

5.2 Zo skutkových tvrdení žalobcu uvádzaných počas celého konania nebolo možné, bez rozumných pochybností a bez oboznámenia sa s obsahom žalobcom predkladaných listinných dôkazov, špecifikovať žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani nárok žalobcu, ktorý ostal predmetom sporu. Tento nárok súd prvej inštancie vyvodil z obsahu listiny finančné vyrovnanie predčasne ukončenej zmluvy o AutoKredite zo dňa 24. 10. 2022, pričom po zohľadnení právoplatného I. výroku rozsudku č. k. 7Csp/20/2023-199 zo dňa 13. 03. 2024 zistil, že istina vo výške 3.043,03 eur, ktorá ostala predmetom sporu, pozostáva z dlhu na splátkach ku dňu vystavenia finančného vyrovnania vo výške 954,03 eur, z nesplatennej časti istiny vo výške 6.209,19 eur a z nákladov spojených so zaistením vozidla a realizáciou predaja, prehlásením a z iných nákladov (oprava, servis vozidla na obj. prenajímateľa) v zostávajúcej výške 132,81 eur, ktorá bola žalobou uplatnená spolu vo výške 1.252,60 eur (1.174,66 + 77,94 eur) a z ktorej súd I. výrokom vyššie označeného rozsudku priznal žalobcovi nárok na úhradu sumy 1.119,79 eur s príslušenstvom, po započítaní výnosu z predaja predmetu financovania vo výške 4.250,- eur v prospech žalovanej (954,03 + 6.209,19 + 132,18 – 4250,- = 3043,03).

5.3 V konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o AutoKredite (spotrebiteľský úver) dňa 18. 10. 2017, t. j. že medzi žalobcom a žalovanou existoval záväzkový vzťah titulom zmluvy o úvere podľa ust. § 497 nasl. Obchodného zákonníka, ktorá je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa. Žalobca (právnická osoba – podnikateľ) bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaná (fyzická osoba – nepodnikateľ) bola v postavení spotrebiteľa. Na právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) a zákon č. 129/2010 Z. z.

5.4 Súd prvej inštancie podrobil zmluvu o úvere ex offo prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok a preskúmal ju ako celok, pričom nezistil žiadne zmluvné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, či neplatnosť zmluvy od jej počiatku. Dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by spôsobili jej neplatnosť ako celku a ani výška dojednanej odplaty za úver neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu 17,46 %.

6. Nakoľko zo skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že (z dôvodu porušenia povinností žalovanej vyplývajúcej jej zo zmluvy) žalobca pristúpil k predčasnému splateniu úveru, súd bol v konaní povinný skúmať splnenie zákonných predpokladov platného zosplatnenia budúcich splátok úveru podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, platných v čase zosplatnenia budúcich splátok úveru a s tým spojenú platnosť úkonu - výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a výzvy k splateniu celého úveru podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Je v záujme ochrany žalovanej ako spotrebiteľa skúmať hmotnoprávny základ žalobou uplatneného nároku, pričom súd je v spotrebiteľských sporoch ex offo povinný skúmať, okrem iného, aj platnosť týchto právnych úkonov, a to aj bez námietky spotrebiteľa. Konštatoval, že správnosť tohto postupu súdu potvrdil aj odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí. Žalobcu tak v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

6.1 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepostupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase predčasného zosplatnenia úveru, v dôsledku čoho posúdil právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ako neplatný právny úkon podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre jeho rozpor so zákonom. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, platného a účinného v čase omeškania žalovanej s plnením splátok, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, mohol veriteľ uplatniť právo podľa ust. § 565 najskôr po uplynutí troch

mesiacov od omeškania so zaplacením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z hľadiska tejto formulácie uvedeného ustanovenia je zrejmé, že toto ustanovenie dopĺňa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, takže otázku zosplatnenia úveru je potrebné vykladať skrz text oboch uvedených ustanovení súčasne. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka uplatnenie práva na splatenie celej pohľadávky (tzv. strata výhody splátok) je viazané na splnenie týchto podmienok: a/ možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, b/ dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti, c/ veriteľ požiada dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastáva priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda, či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu, prípadne, či podá na súde žalobu na plnenie. V spore bolo preukázané, že oprávnenie pôvodného veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vyplývalo z článku VII bod 3. VZP, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o AutoKredite a žalobca realizoval právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v súlade so zmluvou. Zároveň bolo preukázané, že jednotlivé splátky úveru boli splatné k 18. dňu príslušného mesiaca, žalovaná nesplácala úver riadne a bola v omeškaní so splácaním úveru. Žalobca však nepreukázal, že vyzval žalovanú k úhrade dlhu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca zároveň nepreukázal, že účinne realizoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, nakoľko nepreukázal doručovanie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 25. 11. 2021 žalovanej. Taktiež ani netvrdil, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti žalovanú k úhrade nedoplatku akýmkoľvek spôsobom vyzýval, logicky tak nemohol preukázať splnenie tejto povinnosti. Súdu nepredložil ani dôkaz preukazujúci vyhotovenie a doručovanie takejto výzvy žalovanej. Predložil len oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 25. 11. 2021, pričom ani doručovanie tohto oznámenia žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalobca nedodrжал pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru postup vyžadovaný zákonom podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a mimoriadne zosplatnenie úveru ku dňu 25. 11. 2021 je absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

6.2 Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že vyššie uvedený právny záver o neplatnom zosplatnení úveru označil za vecne správny aj odvolací súd, ktorý uviedol, že žalobca ako veriteľ v podaní zo dňa 25. 11. 2021 oznámil žalovanej ako dlžníčke predčasnú splatnosť úveru z dôvodu jej omeškania s úhradou splátky po dobu viac ako tri mesiace s tým, že dlh na zmluve je ku dňu vyhotovenia oznámenia v sume 942,03 eur a podrobný rozpis dlžných súm je súčasťou tohto oznámenia (v tomto rozpise je pritom dlžná suma vyčíslená na 1.111,59 eur). V uvedenom podaní však neoznačil splátku, s ktorou bola žalovaná v omeškaní po dobu viac ako tri mesiace a pre ktorú splátku mienil vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, teda zosplatiť celý úver žalovanej. Hoci ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 Občianskeho zákonníka neustanovujú ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatiť, nemožno neprihliadnuť na všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch; právny úkon musí byť určitý, inak je neplatný. Pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už vo výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Z konštrukcie predmetného oznámenia je zrejmé, že neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaná) v omeškaní a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Na základe uvedeného nemožno oznámenie zo dňa 25. 11. 2021 (ani s uvedením dátumu a dokladu o jeho doručení žalovanej) považovať za kvalifikovanú výzvu na zaplatenie dlhu v zmysle požiadaviek zakotvených v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale ani za kvalifikované oznámenie o predčasnej splatnosti úveru. Odvolací súd bol toho názoru, že z dôvodu neurčitosti tohto podania ako právneho úkonu, ho nemožno považovať za platný a účinný právny úkon, ktorý by bol spôsobilý vyvolať žalobcom zamýšľané právne účinky, teda predčasnú splatnosť úveru poskytnutého žalovanej. Vzhľadom na uvedené (absencia kvalifikovanej výzvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) možno vyvodiť záver, že vo veci nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru (k platnému zosplatneniu úveru) zo spotrebiteľskej zmluvy, čo správne konštatoval i súd prvej inštancie a s týmto konštatovaním sa odvolací súd stotožnil. Uvedené znamená, že žalovaná bola povinná splácať splátky úveru i potom, ako žalobca úver neplatne zosplatiť, nakoľko neplatné zosplatnenie nemalo žiadny vplyv na povinnosť žalovanej pokračovať v splácaní úveru v dohodnutých splátkach.

7. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že predčasné zosplatnenie úveru je neplatným právnym úkonom, čo žalobca v podanom prvom odvolaní ani nenamietal, a preto žalobcovi nemohol priznať nárok

vymedzený v žalobe na tom skutkovom základe, že došlo k predčasnemu zosplatneniu úveru, ani nárok vyplývajúci, resp. súvisiaci s neplatným predčasným zosplatnením úveru, ktorý pozostával z nákladov spojených so zaistením vozidla a realizáciou predaja, prehlásením a. i. a z iných nákladov (oprava, servis vozidla na obj. prenajímateľa bez DPH), nakoľko žalobca nebol oprávnený pristúpiť k zaisteniu a predaju predmetu financovania, keďže úver neplatne predčasne zosplatnil. Žalobca mal nárok na úhradu pohľadávok, ktoré si podanou žalobou uplatnil len za predpokladu, že dôjde k predčasnej splatnosti úveru, pričom súd mal v konaní bez rozumných pochybností za preukázané, že žalobca pri predčasnom zosplatnení úveru postupoval v rozpore so zákonom, z dôvodu ktorého je právny úkon predčasného zosplatnenia úveru neplatný. Žalobcovi tak nevznikol nárok na úhradu pohľadávok, ktoré si podanou žalobou uplatnil, a ktoré výslovne súviseli s predčasným zosplatnením úveru. Z uvedeného dôvodu je žaloba žalobcu v celom rozsahu nedôvodná. Na závere súdu o nedôvodnosti žaloby v celom rozsahu nič nemení ani skutočnosť, že súd prvej inštancie I. výkonom svojho rozsudku č. k. 7Csp/20/2023-199 zo dňa 13. 03. 2024 priznal žalobcovi nárok na úhradu sumy 1.119,79 eur s príslušenstvom. Tento I. výrok uvedeného rozsudku nadobudol právoplatnosť z dôvodu, že nebol napadnutý odvolaním, preto odvolací súd tento výrok súdu prvej inštancie nemohol zmeniť či zrušiť. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v predmetnej veci zamietol.

8. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že hoci po podaní žaloby už nastala splatnosť všetkých splátok úveru, teda aj tých, ktoré neboli v čase podania žaloby splatné z dôvodu neplatného zosplatnenia úveru, súd nemohol žalobcovi priznať ani jednotlivé splátky, ktoré sa stali splatnými pre ich nezaplatenie v lehote splatnosti, nakoľko by došlo k porušeniu zásady „ne ultra petitem“. Žalobca si v konaní uplatňoval zaplatenie sumy 4.165,82 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že strany sporu uzatvorili zmluvu o AutoKredite č. 970906 dňa 18. 10. 2017, v zmysle ktorej sa žalovaná zaviazala svoj záväzok splácať v 72 mesačných splátkach. Nakoľko žalovaná svoj záväzok neplnila riadne a včas a dostala sa do omeškania s plnením záväzku, žalobca dňa 25. 11. 2021 predčasne zosplatnil úver a písomne žalovanú o predčasnom zosplatnení upovedomil. Následne žalobca dňa 24. 10. 2022 vyhotovil finančné vyrovnanie predčasne ukončenej zmluvy o AutoKredite a naďalej eviduje po predčasnej splatnosti úveru dlh zodpovedajúci zostatkovej sume na faktúre č. 21AK07593, ktorá ostala neuhradená vo výške 4.165,82 eur. Žalobca tak vymedzil žalobou uplatnený nárok na skutkovom základe o predčasnom zosplatnení úveru. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na ust. § 216 CSP, v zmysle ktorého je súd viazaný žalobným návrhom, ktorý nemôže prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, resp. nesmie ísť nad rámec petitu. Uvedená zásada je označovaná ako tzv. zásada „ne ultra petitem“, pričom sa vzťahuje k žalobnému návrhu (petitu) a nie k spôsobu vykonávania dokazovania, resp. k otázke, aké dôkazy je súd v konaní oprávnený vykonať alebo nevykonať. Jednou z podstatných náležitostí žaloby podľa ust. § 132 ods. 1 CSP je povinnosť tvrdenia, z ktorého má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku tak, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Keďže žalobca svoj nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru, súd nemôže v takom prípade rozhodovať o nároku vyplývajúcom zo splatnosti konkrétnych splátok. Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu, ktorý vymedzil uplatnený nárok ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru a musí rešpektovať takto vymedzený predmet konania žalobným návrhom. Súd dodáva, že zmena prípadných skutkových tvrdení zo strany žalobcu, že po podaní žaloby už nastala splatnosť všetkých splátok úveru (ktorá zmena ani nenastala), by predstavovala zmenu žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná, ak je žalovaným spotrebiteľ (ust. § 294 CSP). Na túto skutočnosť poukázal aj odvolací súd v odôvodnení svojho zrušujúceho uznesenia. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na závery Najvyššieho súdu SR uvedené v rozhodnutí pod sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12. 02. 2024, podľa ktorých nemožno priznať veriteľovi právo na zaplatenie splátok úveru splatných ku dňu rozhodnutia súdu, ak si v žalobe veriteľ uplatňoval zaplatenie celého predčasne zosplatneného úveru a súd dospel k záveru, že predčasné zosplatnenie úveru je neplatné. Najvyšší súd SR uzavrel, že síce by šlo o plnenie z rovnakej zmluvy, ale súd by neprípustne priznal plnenie z iného skutkového stavu, než aký bol vymedzený v žalobe. Ak by súd priznal za takéhoto stavu nárok na zaplatenie jednotlivých splatných splátok, porušil by tým zásadu „ne ultra petitem“, a teda prekročil by rámec vymedzeného petitu, čo je neprípustné. Predmetné rozhodnutie prešlo aj kontrolou ústavnosti, keď Ústavný súd SR v rozhodnutí pod sp. zn. I. ÚS 528/2024 zo dňa 02. 10. 2024 ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12. 02. 2024 odmietol, pričom v odôvodnení odmietajúceho rozhodnutia tiež uviedol, že: „všeobecný súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/15/2010 z 27. júla 2011, obdobne I. ÚS 122/2012)... . Rovnako nedôvodný je aj odkaz

sťažovateľky na skutočnosť, že zo samotných skutkových zistení vyplynulo, že pohľadávka z úverovej zmluvy nie je splnená, keďže z dispozičného princípu, ktorý ovláda civilné sporové konanie, vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z uvedeného dôvodu má teda pre posúdenie dodržania zásady viazanosti súdu petitom rozhodujúci význam skutkový základ tak, ako ho vymedzil žalobca v žalobe, pričom tento je nosným pre skutkové zistenia, z ktorých súd následne pri právnom posúdení vychádza.“

9. Súd prvej inštancie uviedol, že podanie adresované súdu musí byť formulované jasne, zrozumiteľne a určito a najmä žaloba, ktorou sa žalobca domáha vydania konkrétneho rozhodnutia, musí v zmysle ust. § 132 CSP obsahovať úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, pretože iba formálne a obsahovo spôsobilá žaloba je predpokladom vecného prejednanía veci. Žaloba žalobcu bola skutkovo odvodená od tvrdenia o predčasnom zosplatnení úveru, t. j. v celku zosplatneného, pričom v danom prípade zo samotných listín predložených žalobcom v priebehu konania vyplýva, že neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu a musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než ako bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. Súd v civilnom sporovom konaní nie je povinný a ani nemôže nahrádzať úkony sporových strán, ktoré zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (§ 150 CSP; s výnimkou a v zákonom rozsahu v prípade spotrebiteľských sporov pri ochrane slabšej strany). Ak žalobca v spore tvrdil, že došlo k platnému predčasnému zosplatneniu úveru, bol povinný toto svoje tvrdenie preukázať, čo sa v predmetnej veci nestalo. Ďalej konštatoval, že žalobe nie je možné vyhovieť a priznať žalobcovi namiesto mimoriadne zosplatneného úveru dlžné splátky splatné do dňa rozhodnutia súdu a ani nároky uplatnené v súvislosti s predčasným zosplatnením úveru.

10. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú v celom rozsahu.

11. Ďalej považoval za nadbytočné vyhodnocovať, ktoré z jednotlivých nezaplatených splátok sú alebo nie sú premlčané, ako aj skúmať prípadné porušenia povinností v zmysle ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z., kedy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. S poukazom na pokyn odvolacieho súdu, v zmysle ktorého mal opätovne posúdiť zmluvu o AutoKredite (spotrebiteľský úver) zo dňa 18. 10. 2017 z hľadiska jej platnosti, resp. neplatnosti v zmysle ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., či obsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako i z hľadiska dôsledkov prípadného porušenia povinností v zmysle ust. § 11 tohto zákona, kedy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, však súd pristúpil aj k tomuto posúdeniu.

11.1 Uviedol, že nezistil porušenia podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/, d/, e/, f/, g/, ani porušenie ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré by mali za následok sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a mal za preukázané, že žalobca si splnil povinnosť uloženú mu v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver s odbornou starostlivosťou. Pri posudzovaní podstatných náležitostí zmluvy však súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu povinností podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ uvedeného zákona, nakoľko zmluva neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Napriek skutočnosti, že zmluva obsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/, h/, i/, j/, l/, z/ a aa/ zákona č. 129/2010 Z. z., neobsahuje však podstatnú náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej aj RPMN), vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Dôsledkom tohto porušenia je, že žalobcom poskytnutý úver žalovanej je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. Pri prijatí záveru o absencii RPMN vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom je potrebné, aby boli v zmluve uvedené aj všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, súd vychádzal z aktuálneho rozsudku Súdného Dvora vo veci C-677/23 zo dňa 23. 01. 2025, predmetom ktorého bol návrh Krajského súdu v Prešove na začatie prejudiciálneho konania vo veci skutkovo a právne obdobnej ako prejednávaná vec v tomto

konaní. Súdny dvor v citovanom rozhodnutí okrem iného uviedol, že na základe judikatúry treba konštatovať, že uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluve o úvere má tiež pre spotrebiteľa zásadný význam. Neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle čl. 23 smernice 2008/48. Súdny dvor odpovedal na tretiu otázku tak, že čl. 10 ods. 2 písm. g/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet RPMN musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. Táto povinnosť má zabezpečiť, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami a mal umožniť overiť si, či obchodník správne vypočítal RPMN a v prípade, že nie, aby mohol uplatniť svoje práva, najmä právo na odstúpenie od zmluvy. Súdny dvor tiež dodal, že povinnosť uviesť predpoklady použité na výpočet RPMN pomocou reprezentatívneho príkladu je stanovená aj v čl. 5 ods. 1 písm. g/ a v čl. 6 ods. 1 písm. f/ smernice 2008/48 ako požiadavka na poskytnutie informácií pred uzavretím zmluvy. Zmluva v predmetnej veci stanovovala RPMN vo výške 12,79 % a celkovú čiastku, ktorú spotrebiteľ zaplatí vo výške 21.875,76 eur. Nevyplýva z nej žiadny iný údaj súvisiaci s RPMN, teda neboli uvedené predpoklady použité na výpočet RPMN, ani reprezentatívny výpočet, do ktorého by boli dosadené údaje potrebné pre výpočet RPMN. Z uvedeného dôvodu v súlade s rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-677/23 súd dospel k záveru, že poskytnutý úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Nakoľko však súd žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania platného predčasného zosplatnenia úveru žalobcom, záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemal pre jeho rozhodnutie vo veci význam a nemohol nič zmeniť na závere, že žalobe nie je možné ako celku vyhovieť.

12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP s poukazom na čl. 17 CSP. Uviedol, že žalobca bol úspešný v sume 1.119,79 eur, ktorá predstavuje 26,88 % úspechu z hodnoty sporu 4.165,82 eur, pričom žalovaná dosiahla úspech v sume 3.046,03 eur, ktorá predstavuje 73,12 % úspechu z hodnoty sporu 4.165,82 eur. Z uvedeného dôvodu vznikol žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46,24 % (73,12 % - 26,88 %). Keďže však žalovanej v spore žiadne trovy konania na súde prvej inštancie ani trovy odvolacieho konania nevznikli, ani jej zo spisu nevyplývali, súd jej nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania nepriznal, a teda o výške náhrady trov konania už nie je potrebné samostatne rozhodovať.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie zo dňa 23. 07. 2025. Ako odvolacie dôvody uplatnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13.1 Ohľadne nesprávnych skutkových zistení poukázal na tvrdenie súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že žalobca neuviedol v žalobe skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo zrejmé, z čoho pozostáva ním uplatnený nárok. Toto skutkové zistenie považoval za nesprávne a bol toho názoru, že v žalobe uviedol tvrdenia, ktoré jednoznačne preukazujú žalobou uplatnený nárok, pričom tento nárok konkretizoval aj v podaní zo dňa 09. 06. 2025 (špecifikácia uplatňovaného nároku žalobcu), v ktorom označil čísla faktúr, fakturovanú sumu a jej nesplatenú časť. Z dôkazov uvedených v žalobe alebo v podaní zo dňa 09. 06. 2025 bol teda uplatnený nárok dostatočne preukázaný a konkretizovaný. O nespornosti a presvedčivosti nároku žalobcu svedčí aj platobný rozkaz č. k. 7Csp/20/2023-43 zo dňa 28. 04. 2023, ktorý súd prvej inštancie vydal a vyhovel tak návrhu žalobcu. S poukazom na ust. § 265 ods. 2 CSP uviedol, že ak súd prvej inštancie rozhodol platobným rozkazom, musel mať jednoznačne preukázané, že nárok žalobcu je dostatočne preukázaný, opodstatnený a nesporný, t. j. nemal pochybnosti o jeho tvrdeniach. Pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol platobným rozkazom, považoval nárok žalobcu za dostatočne špecifikovaný a legitímne očakával, že ten istý súd rozhodne v súlade so zásadou právnej istoty a prizná žalobcovi nárok v plnom rozsahu. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 390/2008 zo dňa 23. 04. 2009. Ďalej uviedol, že si dostatočne overil bonitu žalovanej, jej finančnú a rodinnú situáciu a ním uplatňovaný nárok je dostatočne preukázaný. Nesúhlasil s tvrdeniami súdu prvej inštancie v 69., 74. až 77. bode odôvodnenia jeho rozsudku. V súvislosti so špecifikáciou splátky dal do pozornosti odvolacieho súdu uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30. 01. 2024 a bol toho názoru, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu nie je obligatórnou povinnosťou na platné predčasné zosplatnenie úveru v zmysle judikatúry Najvyššieho

súdu SR. Oznámenie o predčasnej splatnosti úveru zo zmluvy o autokredite potom v predmetnej veci predstavuje platné zosplatenie úveru. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP uviedol, že žalovaná sa počas celého konania nevyjadřila k tvrdeným skutočnostiam, nerozporovala dôkazy a tvrdenia predložené žalobcom a aj z toho dôvodu bol toho názoru, že jeho nárok je nesporný a preukázaný. Taktiež poukázal na uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 17Co/364/2017 zo dňa 24. 10. 2018 (v spojení s uznesením Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 09. 11. 2016), z ktorého vyplýva, že súd nemôže (v zmysle ust. § 295 CSP) ani v spotrebiteľskom spore vykonávať dokazovanie ohľadne tvrdení, ktoré spotrebiteľ v spore nepredniesol, teda ani v spotrebiteľskom spore nie je súd oprávnený, ani povinný zisťovať skutočný stav veci. Výnimočne však môže v záujme ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami vykonať dokazovanie ohľadne ich existencie v spotrebiteľskej zmluve aj bez skutkových tvrdení spotrebiteľa o ich existencii. Ani v predmetnej veci v zmysle prejednávanej zásady nie je prípustné, aby súd prvej inštancie suploval procesnú neaktivitu žalovanej. Bolo výlučne na žalovanej, aby namietala alebo spochybnila tvrdenia a dôkazy žalobcu. Namiesto toho súd prvej inštancie svojím prístupom spôsobil, že žalobca bol povinný dokazovať aj tie skutočnosti, ktoré žalovaná nerozporovala a boli považované za nesporné. Takýto prístup súdu prvej inštancie narúša princípy spravodlivého procesu a objektívneho rozhodovania, nakoľko jeho úlohou nie je hľadať pochybenia namiesto nečinných strán sporu. Žalobca rozporoval i argumentáciu súdu prvej inštancie v bodoch 85. až 88. odôvodnenia jeho rozsudku. Zmluva o autokredite (spotrebiteľský úver) č. 970906 obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z. z.) ako i predpoklady potrebné a použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj RPMN) a tieto predpoklady sú uvedené zrozumiteľne a stručne v zmluve o úvere v časti základné podmienky úveru. Zákon č. 129/2010 Z. z. neobsahuje podmienku uvedenia reprezentatívneho výpočtu RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch. Požadovanie uvádzania takéhoto výpočtu by predstavovalo bezúčelový formalizmus a v prípade, ak by zákonodarca mal v úmysle takúto požiadavku uvádzať v zmluvách o spotrebiteľských úveroch, tak by ju jasne a zrozumiteľne uviedol v zákone č. 129/2010 Z. z. Samotný reprezentatívny výpočet RPMN je spotrebiteľovi uvedený v prílohe č. 2 tohto zákona a uvádzanie takéhoto výpočtu v zmluvách o spotrebiteľských úveroch by predstavovalo nadbytočnú duplicitu a neprimeranú záťaž pre dodávateľa (žalobcu). V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24. 02. 2021 a uznesenie Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL. ÚS 399/2022 zo dňa 06. 09. 2022. Žalovaná vyjadřila jednoznačný súhlas so znením zmluvy o úvere, ako aj s tým, že rozumie jednotlivým ustanoveniam, pričom počas celého konania nerozporovala tvrdenia žalobcu, či znenie zmluvy o úvere. Súd nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že žalovaná sa žiadnym spôsobom nepokúsila so žalobcom vec vyriešiť mimosúdne, či už prostredníctvom splátkového kalendára alebo iným spôsobom a počas celého konania nie je aktívna. Žalobca sa výzvou na zaplatenie - predžalobná výzva zo dňa 28. 02. 2023 snažil vyhnúť tomu, aby sa spor riešil súdnou cestou.

13.2 V ďalšej časti svojho odvolania žalobca uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Súd nesprávne posúdil dôkazy, na základe ktorých dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zapríčinil nesprávne právne posúdenie veci. Žalobca dostatočne preukázal svoj nárok na zaplatenie uvedenej sumy, ako aj to, že predčasné zosplatenie úveru je platne vykonané. Do zmluvného vzťahu so žalovanou vstupoval s dobrou vierou plniť si svoje povinnosti v zmysle zmluvy o úvere a jej neoddeliteľných častí, poskytol jej úver, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v mesačných splátkach, ale táto porušila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvného vzťahu.

14. Žalobca navrhol, aby odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu a rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7Csp/20/2023-335 zo dňa 02. 07. 2025 v napadnutom rozsahu zrušil a zmenil tak, že vyhovie žalobcovi v plnom rozsahu alebo vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

15. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej aj CSP) zistil, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné, bolo podané oprávnenou stranou (žalobcom, v neprospech ktorého bolo týmto rozsudkom rozhodnuté), v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) a konštatoval, že odvolanie má zákonom stanovené náležitosti a obsahuje zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 127, § 363, § 365 ods. 1 CSP). Následne odvolací súd, viazaný rozsahom podaného odvolania žalobcu,

odvolacími dôvodmi ako i súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario), nakoľko nebolo potrebné zopakovať, ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 392 CSP) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

15.1 Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 18. februára 2026, keď v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

16. Podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinnom do 30. 06. 2024 (ďalej aj Občiansky zákonník), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

16.1 Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

17. Podľa § 216 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP), súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

17.1 Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi obchodníkom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

17.2 Podľa § 294 CSP, zmena žaloby sa v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa, ak je žalovaným spotrebiteľ.

17.3 Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

18. Žalobca sa ako veriteľ v predmetnej veci domáhal od žalovanej ako spotrebiteľa zaplatenia sumy 4.165,82 eur titulom nároku na finančné vyrovnanie predčasne ukončenej zmluvy o autokredite (spotrebiteľský úver) č. 970906 zo dňa 18. 10. 2017.

19. Rozsudkom č. k. 7Csp/20/2023-199 zo dňa 13. 03. 2024 (prvým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť v určenej lehote zaplatiť žalobcovi sumu 1.119,79 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy (I. výrok, proti ktorému nebolo podané odvolanie a ktorý podľa vyznačenia nadobudol právoplatnosť dňa 01. 05. 2024), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok vyššie označeného rozsudku) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania (III. výrok vyššie označeného rozsudku).

20. Na základe odvolania žalobcu proti II. a III. výroku vyššie označeného rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 13. 03. 2024 odvolací súd uznesením č. k. 11CoCsp/14/2024-262 zo dňa 12. 03. 2025 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7Csp/20/2023-199 zo dňa 13. 03. 2024 v časti II. a III. výroku a tejto časti mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Už v odôvodnení svojho zrušujúceho uznesenia zo dňa 12. 03. 2025 však v zhode s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že vzhľadom na absenciu kvalifikovanej výzvy v zmysle ust. § 56 ods. 9 Občianskeho zákonníka možno vyvodiť záver, že vo veci nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru (k platnému zosplateniu úveru) zo spotrebiteľskej zmluvy, čo znamená, že žalovaná mala naďalej splácať splátky úveru i potom, ako žalobca úver neplatne zosplatal a takéto zosplatenie nemalo žiadny vplyv na jej povinnosť pokračovať v splácaní úveru podľa dohodnutých splátok (uznesenie odvolacieho súdu č. k. 11CoCsp/14/2024-262 zo dňa 12. 03. 2025 bod 24.13).

20.1 Dôvodom zrušenia prvého rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 13. 03. 2024 v časti II. a III. výroku a vrátenia mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie bolo zistenie, že súd prvej inštancie

nepostupoval správne, keď spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanej na kúpu motorového vozidla považoval za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej aj RPMN) uvedenú v zmluve považoval za nesprávnu a v neprospech spotrebiteľa z dôvodu, že do jej výpočtu neboli zahrnuté náklady na havarijné poistenie. Odvolací súd uviedol, že v ďalšom konaní bude potrebné opätovne posúdiť zmluvu o autokredite (spotrebiteľský úver) zo dňa 18. 10. 2017 z hľadiska jej platnosti, resp. neplatnosti v zmysle ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z. z.), či obsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako i z hľadiska dôsledkov prípadného porušenia povinností v zmysle ust. § 11 tohto zákona, kedy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo (a naďalej bude) zistiť, z čoho pozostáva suma 3.046,03 eur, ktorá ostala predmetom konania potom, ako súd žalobcovi priznal sumu 1.119,79 eur. V ďalšom konaní bude potrebné reflektovať i na skutočnosť a vysporiadať sa s tým, že po podaní žaloby už nastala splatnosť všetkých splátok úveru, nakoľko žalobca sa domáhal i zaplataenia nesplatenej časti istiny, ktorá sa v priebehu konania už stala splatnou.

21. Po vrátení veci súd prvej inštancie postupoval v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu a vyzval žalobcu, aby riadne špecifikoval, z čoho pozostáva žalobou uplatnený nárok po zohľadnení skutočností, že súd už žalovanú zaviazal na zaplataenie sumy 1.119,79 eur s príslušenstvom, a to s poukazom na zistenie, že mimoriadne zosplataenie úveru ku dňu 25. 11. 2021 je absolútne neplatný právny úkon, ktorý nespôsobil predčasnú splatnosť úveru a žalovaná mala naďalej splácať splátky úveru aj potom, ako žalobca úver neplatne zosplatanil. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na zásadu „ne ultra petitem,“ a neprípustnosť zmeny žaloby v spotrebiteľských veciach.

21.1 Žalobca reagoval v podaní zo dňa 09. 06. 2025, v ktorom špecifikoval svoj nárok vo výške 3.043,03 eur, uviedol, že spotrebiteľský úver, ktorý poskytol žalovanej sa nemôže považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko nenastala žiadna okolnosť na postup podľa ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. a že žalovaná žiadnym spôsobom nerozporevala ním uplatnený nárok, ktorý sa potom považuje za nesporný.

22. Následne súd prvej inštancie prejednal vec na pojednávaní konanom dňa 02. 07. 2025 v neprítomnosti sporových strán a právneho zástupcu žalobcu a vo veci rozhodol rozsudkom tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania nepriznal.

23. Žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie (druhom v poradí) uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23.1 Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov sporových strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

23.2 Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. Odvolací súd po opätovnom oboznámení sa s obsahom predloženého súdneho spisu, dôvodmi zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie a dôvodmi odvolania žalobcu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a nemožno mu priznať úspech. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v skoršom zrušujúcom uznesení, vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, jeho skutkové závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú správne. Sú

prvej inštancie neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a dospel k správne právnemu záveru o tom, že zo strany žalobcu nedošlo k účinnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru, a preto nebolo možné žalobcovi na základe ním tvrdeného skutkového základu uplatnený nárok priznať. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobcu ako nedôvodné a k jeho odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

24.1 V predmetnej veci nebolo pochyb o tom, že zmluva o autokredite zo dňa 18. 10. 2017 má charakter spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko bola uzavretá medzi dodávateľom (žalobca) a spotrebiteľom (žalovaná), čo nespochybňoval ani žalobca. Taktiež nebolo pochyb o tom, že žalobca poskytol žalovanej úver, ktorý žalovaná mala splácať pravidelne v dohodnutých mesačných splátkach, pričom túto svoju povinnosť porušila, čo vyplývalo zo žalobcom predložených dôkazov. Žalobca žalovanej v podaní zo dňa 25. 11. 2021 oznámil predčasnú splatnosť poskytnutého úveru v súlade so Všeobecnými podmienkami zmluvy o autokredite a dňa 24. 10. 2022 vyhotovil finančné vyrovnanie predčasne ukončenej zmluvy. Súd prvej inštancie založil svoj rozsudok zo dňa 02. 07. 2025 (druhý v poradí), ktorým zamietol žalobu žalobcu s tým právnym záverom, že zosplatnenie spotrebiteľského úveru odporuje ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a preto je neplatné.

24.2 Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je špeciálnym vo vzťahu k ust. § 565 Občianskeho zákonníka a zároveň kogentným, od ktorého sa nemožno odchýliť v prípade spotrebiteľskej zmluvy, z ktorej má spotrebiteľ plniť dodávateľovi v splátkach. Omeškaním žalovanej so splácaním úveru nenastala splatnosť celého úveru automaticky, ale podmienkou okamžitej splatnosti dlhu bolo, že veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva na okamžitú splatnosť. V tomto súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam. Rovnako tak správne sú jeho skutkové zistenia v tom, že žalobca netvrdil a ani nepreukazoval, že by akúkoľvek výzvu s predmetným upozornením vyhotovoval a žalovanej doručoval. Na základe týchto skutkových zistení je potom správny právny záver súdu prvej inštancie o tom, že neboli splnené podmienky pre zosplatnenie úveru podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

24.3 Žalobca ako veriteľ nedodrжал postup pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a keďže zosplatnenie úveru je v dôsledku toho neúčinné a žalobca si uplatňoval svoj nárok na tvrdenom skutkovom základe o zosplatnení celého úveru, nebolo mu možné ním uplatnený nárok priznať. Už v zrušujúcom uznesení č. k. 11CoCsp/14/2024-262 zo dňa 12. 03. 2025 sa odvolací súd stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že pri oznámení predčasnej splatnosti úveru (v podaní zo dňa 25. 11. 2021) dodržal zákonom vyžadovaný postup v zmysle ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, a preto považoval mimoriadne zosplatnenie úveru ku dňu 25. 11. 2021 za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na doplnenie uviedol, že účelom právnej úpravy v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Spotrebiteľ musí byť nepochybne informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne aj ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym „upozornením“ nenapíňajúcim účel predmetného ustanovenia. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Z týchto ustanovení Občianskeho zákonníka teda vyplýva, že zákon prísne stanovuje kritériá, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Aj keď tieto ustanovenia *expressis verbis* v upozornení na zosplatnenie dlhu neukladajú vymedzenie konkrétnej splátky, s ktorou veriteľ pre omeškanie dlžníka zvažuje uplatnenie práva zosplatniť úver, ide o bezpodmienečnú náležitosť takého upozornenia. Požiadavka na takéto vymedzenie vyplýva z účelu predmetného upozornenia (výzvy), ktorým je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou splátkou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenie práva na predčasné zosplatnenie úveru.

24.4 Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 12. 03. 2025 poukázal a naďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 2Cdo/149/2021 zo dňa 06. 09. 2023, sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 06. 06. 2024 ako i uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024, ktorý ustálil, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Rovnako tak v právnej vete judikátu R 34/2025 bol vyslovený právny záver, že: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022). V odôvodnení rozhodnutia dovolací súd mimo iného uviedol: ... „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou, (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“ Z predmetnej ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie úveru, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok. Právny úkon nekonkretizujúci splátku je nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

25. Žalobca ako veriteľ v podaní zo dňa 25. 11. 2021 oznámil žalovanej ako dlžníčke predčasnú splatnosť úveru z dôvodu jej omeškania s úhradou splátky po dobu viac ako tri mesiace s tým, že dlh na zmluve je ku dňu vyhotovenia oznámenia v sume 942,03 eur a podrobný rozpis dlžných súm je súčasťou tohto oznámenia (v tomto rozpise je pritom dlžná suma vyčíslená na 1.111,59 eur). V uvedenom podaní však neoznačil splátku, s ktorou bola žalovaná v omeškaní po dobu viac ako tri mesiace a pre ktorú splátku mienil vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, teda zosplatniť celý úver žalovanej. Hoci ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 Občianskeho zákonníka neustanovujú ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatnil, nemožno neprihliadnuť na všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch; právny úkon musí byť určitý, inak je neplatný. Pre strany úverového vzťahu prináša mimoriadne zosplatnenie úveru vážne následky; zosplatnenie úveru pre veriteľa znamená, že voči dlžníkovi môže uplatniť nárok na zaplatenie celej nesplatennej sumy úveru vrátane príslušenstva; pre dlžníka predstavuje zosplatnenie úveru stratu výhody splátok. So zosplatnením úveru je však spojená aj otázka uplatniteľnosti pohľadávky na súde a tomu zodpovedajúcimi prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorú môžu strany sporu v konaní pred súdom využiť. Bez uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ dlh mienil zosplatniť nie je výzva na zaplatenie dostatočne určitá, a teda dostatočne určitým nie je ani právny úkon, ktorým veriteľ realizoval predčasné zosplatnenie úveru. Z uvedeného vyplýva, že ak v prejednávanej veci nedošlo k špecifikácii splátky, pre ktorú veriteľ dlh mienil zosplatniť, resp. zosplatnil, nebol jednostranný právny úkon veriteľa dostatočne určitý, z ktorého dôvodu je úkonom neplatným. Na správnom právnom závere súdu prvej inštancie o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru poskytnutého žalobcom nič nemení ani tá skutočnosť, že žalobca na základe výzvy súdu prvej inštancie v priebehu konania opätovne predložil podanie označené ako „oznámenie o predčasnej splatnosti úveru zmluva o AutoKredite (spotrebiteľský úver)“ zo dňa 25. 11. 2021, v ktorom je uvedené „Pri úhrade dlhu do 09. 12. 2021 zanikajú všeobecné účinky predčasného ukončenia financovania ex tunc a zmluva zostáva platná a účinná“. Toto oznámenie mala žalovaná osobne prevziať v Bratislave dňa 03. 03. 2022. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ žalovaná prevzala predmetné oznámenie až dňa 03. 03. 2022 (nič iné žalobca nepreukázal), nevedela o zosplatnení dlhu a nemohla ho ani v požadovanej lehote zaplatiť. Z konštrukcie predmetného oznámenia je zrejmé, že neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednanom spore žalovaná) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Na základe uvedeného nemožno oznámenie zo dňa 25. 11. 2021 (ani s uvedením dátumu a dokladu o jeho doručení žalovanej) považovať za kvalifikovanú výzvu na zaplatenie dlhu v zmysle požiadaviek zakotvených v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale ani za kvalifikované oznámenie o predčasnej

splatnosti úveru. Odvolací súd je toho názoru, že z dôvodu neurčitosti tohto podania ako právneho úkonu, ho nemožno považovať za platný a účinný právny úkon, ktorý by bol spôsobilý vyvolať žalobcom zamýšľané právne účinky, teda predčasnú splatnosť úveru poskytnutého žalovanej. Z dôvodu absencie kvalifikovanej výzvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie postupoval správne, keď opakovane ustálil záver, že vo veci nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru (k platnému zosplateniu úveru) zo spotrebiteľskej zmluvy a s týmto konštatovaním sa odvolací súd stotožnil. Uvedené znamená, že žalovaná mala pokračovať v splácaní úveru i potom, ako žalobca úver neplatne zosplatnil, nakoľko neplatné zosplatenie nemalo žiadny vplyv na jej povinnosť pokračovať v splácaní úveru v dohodnutých splátkach.

25.1 Uplatnený nárok žalobcu je nárokom na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa malo vykonať podľa zmluvy v splátkach, o čom niet pochyb a sporu. V takom prípade mohol veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len vtedy, ak to bolo dohodnuté, a to za dodržania postupu podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čo žalobca neučinil. Akákoľvek dohoda, ktorá má za následok zosplatenie celého dlhu spotrebiteľa okamžite bez predchádzajúceho upozornenia vyžadovaného ustanovením ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, je neplatná. Rovnako je taká dohoda neplatná, ak podľa nej splatnosť celého spotrebiteľského úveru nastane síce po upozornení podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak bez ďalšieho úkonu veriteľa, t. j. bez toho, aby veriteľ o zaplatenie celej svojej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky požiadal. Ustanovenie zmluvy, ktorý taký postup umožňuje, je v rozpore s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré jednoznačne ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené, teda neumožňuje automatické zosplatenie, pričom uvedené zákonné ustanovenie zároveň v druhej vete určuje čas, dokedy môže veriteľ toto svoje právo použiť - najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, nemožno sa od uvedených zákonných ustanovení odchyliť v neprospech spotrebiteľa, pričom okamžité zosplatenie bez žiadosti veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky by jednoznačne bolo v neprospech spotrebiteľa, keď by sa jeho záväzok stal splatným so všetkými s tým spojenými negatívnymi dôsledkami aj bez toho, aby sa o tom dozvedel.

26. Odvolací súd ďalej dáva do pozornosti žalobcu, že odvolateľ v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže v zásade prihliadať len na také dôvody, ktoré boli vymedzené v odvolaní (uplatnené v lehote na podanie odvolania). Jedinú výnimku predstavuje oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, k čomu musí odvolací súd v zmysle § 380 ods. 2 CSP pristúpiť z úradnej povinnosti (ex officio). Procesné podmienky predstavujú základné procesné predpoklady pre autoritatívne rozhodnutie súdu vo veci samej. Sú definované právnou teóriou ako procesné podmienky na strane súdu, procesné podmienky na strane strán sporu, negatívne procesné podmienky a vecné procesné podmienky. Čo sa týka vecných procesných podmienok medzi tieto patrí aj existencia návrhu na začatie konania (žaloby), ktorej náležitosťami v zmysle ust. § 132 CSP je (okrem iného) povinnosť žalobcu úplne opísať rozhodujúce skutočnosti zakladajúce tvrdený nárok voči žalovanému a žalobný návrh (petit).

26.1 Civilné sporové konanie je ovládané dispozičným a prejednávacím princípom, pričom konanie sa začína na základe podanej žaloby (ako jednej z procesných podmienok), v ktorej žalobca vymedzuje predmet sporového konania pokiaľ ide o a/ konkrétny právny vzťah, o ktorom tvrdí, že existuje a je ohrozený alebo porušený, b/ konkrétny nárok z tohto právneho vzťahu, ktorému žiada poskytnúť súdnu ochranu a c/ výšku alebo rozsah plnenia, ktoré z daného nároku žiada priznať. Žalobný návrh (petit) je obligatórnou náležitosťou žaloby, pričom súd je týmto žalobným návrhom viazaný, t. j. nesmie ísť nad rámec petitu (tzv. zásada „ne ultra petitum“). Z dispozičného princípu vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy strán sporu a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú. Napriek tomu, že znenie zákona to neuvádza, je nepochybné, že zásada viazanosti súdu petitom bude vyžadovať aj to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než ktorého sa sporové strany domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzeným žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2010 zo dňa 27. 07. 2011). V súlade s autonómiou súkromnoprávných vzťahov súdy neposkytujú ochranu právnemu vzťahu, právu

ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiadal. V tomto smere dáva odvolací súd do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12. 02. 2024 (na ktoré poukazyval už súd prvej inštancie), v ktorom konaní sa žalobca domáhal priznania plnenia na základe tvrdenia o zosplatnenom poskytnutom úvere a v tomto smere produkoval k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Aj v prejednávanej príhode žalobca v žalobe vymedzil uplatnený nárok na tom skutkovom základe, že si nárokuje plnenie, ktoré mu vzniklo na základe zosplatneného úveru (zo zmluvy o úvere) podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka v dôsledku neplnenia si povinnosti žalovanej splácať splátky úveru riadne a včas a v tomto smere produkoval ku svojim skutkovým tvrdeniam aj dôkazy. Žalobca v žalobe nešpecifikoval svoj uplatnený nárok ako plnenie z jednotlivých splatných splátok zo zmluvy o úvere a na tomto skutkovom základe svoju žalobu nepostavil, ani v tomto smere nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. S poukazom na vyššie uvedené súd nemôže prekročiť rámec žalobcom vymedzeného petitu a priznať mu plnenie z iného skutkového základu (nárok na zaplatenie jednotlivých splatných splátok), než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu (nárok na plnenie zo zosplatneného úveru), keďže uvedeným spôsobom by došlo k porušeniu zásady „ne ultra petitum“. Súd nemôže prekročiť rámec žalobcom vymedzeného petitu, pretože by mu priznal plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v jeho návrhu. Uvedené znamená, že žalobcovi nemožno priznať uplatnený nárok na inom skutkovom základe, t. j. nemožno mu priznať nárok z titulu toho, že medzičasom už nastala splatnosť jednotlivých splátok.

27. Na vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nemôže nič zmeniť ani námietka žalobcu, že nesúhlasí s tvrdeniami súdu prvej inštancie v 68., 74. až 77. bode odôvodnenia jeho rozsudku, pričom ani neuviedol konkrétne dôvody svojho nesúhlasu. Súd prvej inštancie v 68. bode odôvodnenia svojho rozsudku konštatoval, že zo skutkových tvrdení žalobcu nebolo možné bez rozumných pochybností špecifikovať žalobcom uplatnený nárok v sume 4.165,82 eur. Potom, ako súd zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny 1.119,79 eur (ktorá podľa tvrdenia žalobcu v podaní zo dňa 09. 06. 2025 ako i v odvolaní predstavovala jeho výdavky v súvislosti s výkonom záložného práva po predčasnom zosplatnení úveru a odňatí vozidla žalovanej), ostala predmetom sporu suma 3.043,03 eur, ktorá podľa tvrdenia žalobcu v podaní zo dňa 09. 06. 2025 a v odvolaní pozostávala z dlhu na splátkach ku dňu finančného vyrovnania (t. j. 954,03 eur), z faktúry č. 2205086 (faktúra je na sumu 9.568,56 eur), č. 2203079 (faktúra je na sumu 11.150,04 eur), 2204072 (faktúra je na sumu 8.921,94 eur) a z nesplatených častí istiny. Ani pri jednej z týchto faktúr, ktoré obsahujú viacero položiek, nebolo možné identifikovať, či sa niektorá položka týka predmetu financovania z poskytnutého úveru, resp. v akej výške, čo už odvolací súd konštatoval vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 12. 03. 2025. Žalobca ani po výzve súdu hodnoverne nešpecifikoval, z čoho pozostáva suma 3.043,03 eur, ktorú mu nebolo možné priznať, nakoľko zosplatnenie úveru poskytnutého žalovanej súd správne vyhodnotil ako neplatné, ale nebolo mu ju možné priznať ani z iného skutkového a právneho dôvodu, čo správne konštatoval už súd prvej inštancie s poukazom na skutočnosť, že podľa ust. § 294 CSP zmena žaloby v spotrebiteľských sporoch nie je prípustná, ak je žalovaným spotrebiteľ, ako to bolo v predmetnej veci. V 74. až 77. bode odôvodnenia svojho rozsudku sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal dôvodmi, pre ktoré predčasné zosplatnenie úveru poskytnutého žalovanej posúdil ako neplatné, pričom s týmito dôvodmi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

28. Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že žalovaná zmluvu o úvere podpísala a v priebehu celého konania nenamietala tvrdenia žalobcu, ani znenie zmluvy o úvere. Skutočnosť, že žalovaná bola nečinná vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o zosplatnení úveru, či doručovaní listín, od ktorých žalobca svoj nárok odvodzoval (ktoré však svojim obsahom a charakterom neboli spôsobilé k záveru o kvalifikovanej výzve pred zosplatnením dlhu), nediskvalifikovali súd zo skúmania, či zosplatnenie úveru je možné posúdiť ako platné a súd prvej inštancie postupoval v zmysle ust. § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov. Zákonodarca to zhrnul tak, že súd sa nebude spoliehať v plnej miere na splnenie si dôkaznej povinnosti spotrebiteľa, ale môže prevziať dôkaznú iniciatívu sám. Aj Súdny dvor Európskej únie mnohokrát pripomenul povinnosť vnútroštátneho súdu skúmať z úradnej povinnosti porušenie niektorých ustanovení úniijného spotrebiteľského práva, odkazom (o. i.) na existenciu nezanedbateľného nebezpečenstva, že sa spotrebiteľ najmä z dôvodu nevedomosti, nebude dovoľávať právnej normy určenej na jeho ochranu (rozsudok F. a F., C-377/14, bod 62, 62). Cieľom ust. § 295 CSP je poskytnúť (zabezpečiť) spotrebiteľovi čo najväčšiu mieru ochrany jeho práv garantovaných hmotným právom. Vykonávanie dôkazov aj bez návrhu pritom môže (malo by) smerovať nielen k posúdeniu zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, na

ktorých je založený nárok tvrdený v žalobe, ale môže (malo by) smerovať k posúdeniu všetkých okolností súvisiacich s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. V okolnostiach súdnej veci s ochranou slabšej strany – žalovanej ako spotrebiteľa, nemožno vytknúť postupu súdu prvej inštancie vady v jeho procesnom postupe a ani porušenie princípu rovnosti zbraní. Pri sporoch s ochranou slabšej strany (ktorým spotrebiteľský spor nepochybne je) je participácia súdu v konaní zvýšená a jednostranne orientovaná práve na slabšiu stranu (spotrebiteľa) za účelom jej ochrany v spore, pričom súd čiastočne formuje realizáciu prostriedkov procesného útoku slabšej strany. Uvedené sa prejavuje v úlohe súdu vyvažovať určité nevýhody, ktoré na strane spotrebiteľa ako slabšej strany potencionálne môžu existovať, za súčasného zachovania kontradiktórnych prvkov civilného sporového procesu. V závere k tomuto odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaná má hlásený trvalý pobyt od 22. 02. 2018 na adrese C. F., C. D. a všetky písomnosti jej súd doručoval v súlade s ust. § 116 ods. 1, 2, 3 a ust. § 106 ods. 1 písm. a/ CSP.

29. Žalobca v podanom odvolaní namietal i to, že súd prvej inštancie v predmetnej veci vydal platobný rozkaz, a teda nemal pochybnosti o tom, že jeho nárok je preukázaný, opodstatnený a nesporný, v dôsledku čoho očakával, že ten istý súd rozhodne v súlade so zásadou právnej istoty. K tomu odvolací súd uvádza, že aj keď žalobca (možno aj vzhľadom na skôr vydaný platobný rozkaz) predpokladal iné meritórne rozhodnutie, nezbavilo ho to povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (ust. § 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (ust. § 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nemôže byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

30. V súvislosti s námietkou žalobcu, že zmluva o autokredite obsahuje všetky náležitosti vyžadované v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase jej uzavretia (t. j. ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov – ust. § 9 ods. 2 písm. k/ uvedeného zákona) odvolací súd poukazuje na body 85. až 88. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd je toho názoru, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru na základe toho, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležité informácie o všetkých predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj RPMN), ktorá sa na predmetnú zmluvu o autokredite vzťahuje. V tomto smere treba vychádzať zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008, najmä z čl. 10. ods. 2 písm. g/ (zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere) a čl. 19 ods. 1 (ročná percentuálna miera nákladov, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov (čerpania, splátky a poplatky), budúcich alebo súčasných, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I časti I) a ods. 2 (na účel výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa určia celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo služieb bez ohľadu na to, či sa transakcia vykoná v hotovosti, alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpanie, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpanie a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, pokiaľ otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom).

30.1 Odvolací súd po preskúmaní spisovej dokumentácie zistil, že zmluva o autokredite zo dňa 18. 10. 2017 neobsahuje reprezentatívny výpočet RPMN, v zmluve sa uvádza len RPMN 12,79 %, priemerná hodnota RPMN 6,30 %, pričom úplne absentujú predpoklady na jej výpočet. Predpoklady pre výpočet RPMN sú súčasťou údajov, ktoré sa komponujú do vzorca pre výpočet RPMN a tento vzorec - tzv. základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej, je uvedená v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Vychádzajúc z týchto zdrojov treba konštatovať, že do výpočtu RPMN treba zahrnúť všetky náklady spojené s úverom,

teda výška úveru, ktorý poskytne, doba splácania úveru, náklady spojené s poskytnutím úveru (ako napríklad spracovateľský poplatok, príp. poistenie, ak bolo dojednané), výška mesačných splátok, úroková sadzba, ako aj poplatky spojené s úverom, a to buď jednorazové poplatky, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť na začiatku alebo v priebehu úverového vzťahu, alebo pravidelné poplatky, ktoré spotrebiteľ platí mesačne spolu so splátkou úveru alebo v akejkoľvek inej periodicite, teda napríklad poistenie úveru. Tieto údaje však predmetná zmluva o autokredite, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako spotrebiteľom, neobsahuje v pre spotrebiteľa zrozumiteľnej, transparentnej a jasne označenej podobe. V časti zmluvy (základné podmienky úveru) zo dňa 18. 10. 2017 sa len uvádza: doba splácania v mesiacoch 72, kúpna cena predmetu financovania 22.200,- eur, výška úveru 15.500,- eur, vopred hradená časť kúpnej ceny (30,18 %) 6.700,- eur, RPMN 12,79 %, priemerná hodnota RPMN 6,30 %, výška odplaty 12,10 %, maximálna výška odplaty 18,16 %, celková čiastka, ktorú spotrebiteľ zaplatí 21.875,76 eur. Súčasťou predmetnej zmluvy bol i splátkový kalendár, podľa ktorého mala žalovaná platiť mesačné splátky v sume 303,83 eur vždy k 18. dňu príslušného mesiaca od 18. 11. 2017 do 18. 09. 2023. Tieto údaje však v zmysle vyššie uvedeného nie sú skutočnými predpokladmi pre výpočet RPMN, ale sú len všeobecným rámcom, ktorý sa používa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov. Za týchto okolností treba konštatovať, že predmetná zmluva o autokredite ako spotrebiteľská zmluva nespĺňa požiadavky vo vzťahu k povinnosti zakotvenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu jej uzavretia, a to v podobe uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Takáto absencia špecifikácie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN nekorešponduje s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie aplikovateľným v tejto veci sp. zn. C-677/23 z 23. 01. 2025, z ktorého vyplýva (v zmysle vyššie uvedeného), že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. Z tohto rozhodnutia Súdneho dvora i z citovaného slovenského právneho predpisu taktiež vyplýva, že uvedenie len samotnej percentuálnej sadzby RPMN (v prejednávanej veci 12,79 %) nestačí. Absencia špecifikácie predpokladov použitých pre výpočet RPMN má potom dôsledok uvedený v ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 1269/2010 Z. z., teda pre nedodržanie ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (18. 10. 2017) sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo správne zistil a konštatoval i súd prvej inštancie.

31. S poukazom na vyššie uvedené zistenia súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu žalobcu zamietol z dôvodu nedodržania zákonného postupu na strane žalobcu pri zosplatnení úveru, v dôsledku čoho nebolo možné žalobcovi priznať ním požadované plnenie, ale ani plnenie z iného skutkového, či právneho dôvodu. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranou sporu.

32. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V danom prípade mala v odvolacom konaní žalovaná plný úspech, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na náhradu trov konania. Nakoľko však žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne trovy konania nevznikli (neplatila žiadne súdne poplatky, ani nebola zastúpená právnym zástupcom), súd žalovanej v predmetnej veci nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pričom sa riadil právnym názorom vyjadreným v uznesení Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. 02. 2018, podľa ktorého, ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)